

Rolnummer 2564
Arrest nr. 141/2003 van 29 oktober 2003

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vragen over artikel 287 van de Nieuwe Gemeentewet en de artikelen 24 en 52 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters R. Henneuse, M. Bossuyt, L. Lavrysen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vragen en rechtspleging*

Bij arrest nr. 111.814 van 23 oktober 2002 in zake W. Lejeune tegen het Waalse Gewest en anderen, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 8 november 2002, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vragen gesteld :

« 1. Schenden artikel 287 van de Nieuwe Gemeentewet en de artikelen 24 en 52 van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en in het licht van het algemene beginsel van onpartijdigheid, in zoverre zij aan een en dezelfde overheid, namelijk de raad voor maatschappelijk welzijn, de bevoegdheid verlenen om tuchtrechtelijke vervolgingen in te stellen tegen ontvangers, de procedure te voeren en hen tot slot tuchtrechtelijk te straffen, terwijl met name aan de federale, de gewestelijke en de gemeenschapsambtenaren, bij artikel 34 van het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de gemeenschaps- en gewestregeringen en van de colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen, werd gewaarborgd dat de tuchtoverheid die de straf uitspreekt niet dezelfde mag zijn als die welke vervolgt en dat aan diezelfde ambtenaren thans bij artikel 14, § 3, tweede lid, 6°, van het koninklijk besluit van 22 december 2000 dat het koninklijk besluit van 26 september 1994 vervangt, wordt gewaarborgd dat de overheid die de tuchtstraf uitspreekt niet dezelfde is als die welke haar voorstelt ?

2. Schenden artikel 287 van de Nieuwe Gemeentewet en de artikelen 24 en 52 van de organieke wet betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en in het licht van het algemene beginsel van onpartijdigheid, in zoverre zij aan een en dezelfde overheid, namelijk de raad voor maatschappelijk welzijn, de bevoegdheid verlenen om tuchtrechtelijke vervolgingen in te stellen ten aanzien van de ambtenaren van het O.C.M.W., de procedure te voeren en hen tot slot tuchtrechtelijk te straffen, in die zin geïnterpreteerd dat zij aan de leden van de raad die de beschuldiging hebben ingesteld en gesteund, zouden toestaan om deel te nemen aan de beraadslaging van de raad voor maatschappelijk welzijn wanneer hij uitspraak doet over de tuchtstraf die de ambtenaar moet worden opgelegd en daar te stemmen, terwijl met name de aan de federale, de gewestelijke en de gemeenschapsambtenaren bij artikel 34 van het koninklijk besluit van 26 september 1994 tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de gemeenschaps- en gewestregeringen en van de colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen, werd gewaarborgd dat de tuchtoverheid die de straf uitspreekt niet dezelfde mag zijn als die welke vervolgt en dat aan diezelfde ambtenaren thans bij artikel 14, § 3, tweede lid, 6°, van het koninklijk besluit van 22 december 2000 dat het koninklijk besluit van 26 september 1994 vervangt, wordt gewaarborgd dat de overheid die de tuchtstraf uitspreekt niet dezelfde is als die welke haar voorstelt, wat minstens impliceert dat de natuurlijke personen die de beschuldiging hebben ingesteld en gesteund niet kunnen deelnemen aan de beraadslaging van de tuchtoverheid die de straf uitspreekt ? »

Memories zijn ingediend door :

- de Waalse Regering;
- W. Lejeune, wonende te 4040 Herstal, rue Grand Puits 89;
- het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Herstal, waarvan de kantoren zijn gevestigd te 4040 Herstal, avenue Ferrer 1.

W. Lejeune heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 17 september 2003 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. D. Pire, advocaat bij de balie te Luik, voor de Waalse Regering;
 - . Mr. P. Henry en Mr. J.-T. Debry, advocaten bij de balie te Luik, voor W. Lejeune;
 - . Mr. S. Leroy, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. E. Lemmens, advocaat bij de balie te Luik, voor het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Herstal;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en M. Bossuyt verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De voorschriften van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden in acht genomen.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil

Op 12 november 1997 beslist de raad van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn (O.C.M.W.) van Herstal om een tuchtprocedure in te stellen tegen W. Lejeune, die sedert negenentwintig jaar ontvanger is bij het O.C.M.W. Aan het einde van de tuchtprocedure beslist de raad voor maatschappelijk welzijn op 23 juni 1998 om W. Lejeune de tuchtstraf van ontslag van ambtswege op te leggen.

Naar aanleiding van een procedurefout die werd vastgesteld door de Minister van Sociaal Beleid, beslist de raad voor maatschappelijk welzijn om zijn beslissing van 23 juni 1998 opnieuw ter goedkeuring voor te leggen aan de toezichhoudende overheden. Op 18 oktober 1999 verwerpt de Minister van Werkgelegenheid het door W. Lejeune ingestelde beroep en keurt hij de opgelegde tuchtsanctie goed.

Op 13 december 1999 stelt de geschorste ontvanger een beroep tot vernietiging en schorsing in tegen de hem opgelegde sanctie. Bij een arrest van 4 april 2000 wordt het schorsingsberoep verworpen. De beide voormelde prejudiciële vragen zijn aan het Hof gesteld in het raam van het onderzoek van het beroep tot vernietiging.

III. *In rechte*

- A -

Standpunt van de verzoeker voor de Raad van State

A.1.1. In de eerste prejudiciële vraag wordt verzocht de situatie van het tuchtcontentieux van de door een O.C.M.W. tewerkgestelde ontvangers, enerzijds, te vergelijken met die van federale, gewestelijke en gemeenschapsambtenaren, anderzijds. Volgens de verzoeker blijkt uit de op de ontvangers toepasbare bepalingen een onverantwoord verschil in behandeling ten aanzien van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Het is immers dezelfde overheid, namelijk de raad voor maatschappelijk welzijn, die kan beslissen om de vervolging aan te vatten, handelingen van onderzoek of beschuldiging kan stellen, een tuchtstraf kan voorstellen en die kan uitspreken. Wat de overheidsambtenaren betreft die tot de tweede categorie behoren, is hun statuut, sinds 7 januari 1992, strijdig met het feit dat eenzelfde overheid de tuchtvervolging uitoefent, een straf voorstelt en de tuchtstraf uitspreekt. Hoewel, volgens de verzoeker, dat verschil in behandeling op een objectief criterium berust, steunt het daarentegen op geen enkele redelijke verantwoording. Met dat verschil wordt overigens geen enkele wettige doelstelling nagestreefd. Er wordt geoordeeld dat voor de ambtenaren van de tweede categorie die waarborg deel uitmaakt van de algemene principes van het openbaar ambt waarvan de inachtneming door de openbare overheden absoluut noodzakelijk werd geacht door de auteurs van de staatshervorming.

Daaruit volgt dat de eerste prejudiciële vraag bevestigend moet worden beantwoord.

A.1.2. In de tweede prejudiciële vraag wordt verzocht om vanuit tuchtrechtelijk oogpunt de federale, gewestelijke en gemeenschapsambtenaren, enerzijds, te vergelijken met de ambtenaren van het O.C.M.W., anderzijds. In werkelijkheid volgt uit de feiten van de zaak dat het enkel gaat om de ontvangers van een O.C.M.W. en niet om alle ambtenaren van die instelling.

Wat betreft de ontvangers, volgt, volgens de verzoeker, uit de betwiste bepalingen dat, doordat in het stadium van de beschuldiging niet is voorzien in het optreden van een administratief orgaan dat verschillend is van datgene dat bevoegd is, zoals de O.C.M.W.-secretaris, de wet aan de leden van het orgaan dat vervolgt en het onderzoek leidt, toestaat om deel te nemen aan de beraadslaging en te stemmen wanneer hieromtrent uitspraak wordt gedaan. Het verplichte optreden van de O.C.M.W.-secretaris voor de andere personeelsleden maakt het mogelijk die situatie te vermijden.

Wat de tweede categorie betreft, wordt in het koninklijk besluit waarin de toepasbare algemene principes worden opgesomd, gepreciseerd dat de overheid die vervolgt of een tuchtstraf voorstelt nooit diegene kan zijn die ze uitspreekt.

Standpunt van het O.C.M.W. van Herstal

A.2.1. Allereerst brengt het O.C.M.W. van Herstal in herinnering dat artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, waarvan de verzoeker voor de Raad van State de schending aanvoert, niet van toepassing is op de tuchtprocedures.

A.2.2. Vervolgens is het beginsel van onpartijdigheid waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd niet geschonden. Dat beginsel moet immers in dubbele zin worden begrepen, subjectief en objectief. De subjectieve onpartijdigheid heeft, volgens de auteur van de memorie, evenwel niet betrekking op het onderwerp van onderhavige prejudiciële vragen. Op het beginsel van objectieve onpartijdigheid dat, volgens sommige auteurs en de Raad van State, niet in acht wordt genomen wanneer vóór de beslissing, diegene die belast was met het beslechten van de zaak maatregelen van vervolging en onderzoek heeft genomen, bestaan weliswaar uitzonderingen. De Raad van State heeft meermaals gesteld dat, zelfs in tuchtzaken, het principe slechts ten volle kon worden toegepast, indien het verenigbaar blijkt met de aard en de eigen structuren van het orgaan.

A.2.3. Op basis van de feiten van deze zaak kan worden besloten dat de twee gestelde prejudiciële vragen ontkennend dienen te worden beantwoord.

In de eerste plaats, zo betoogt het O.C.M.W., stond het immers wel degelijk aan de raad voor maatschappelijk welzijn, de enige hiërarchische overste van de verzoeker, om zich over de tuchtsanctie uit te

spreken. Bijgevolg was het noodzakelijk dat het ook die raad was die het dossier behandelt. Vervolgens wordt het ontbreken van een verslag vanwege de secretaris van het O.C.M.W. wanneer de ontvanger in het geding was, verantwoord door het feit dat eerstgenoemde niet de hiërarchische meerdere is van laatstgenoemde. Men kan zich niet indenken dat een lid van de raad voor maatschappelijk welzijn wordt aangewezen om het onderzoek te leiden in zoverre het aan alle raadsleden toekomt om sancties tegen ambtenaren van het O.C.M.W. uit te spreken en ter zake dus geen enkele delegatie denkbaar is.

A.2.4. Wat betreft het verschil in behandeling met de personeelsleden van de regeringen, is de situatie van die verschillende ambtenaren geenszins vergelijkbaar. Dat is ook de reden waarom, en volgens het O.C.M.W. van Herstal bestaat hieromtrent een vaste rechtspraak van het Arbitragehof, er geen schending kan zijn van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

Standpunt van de Waalse Regering

A.3.1. De Waalse Regering is van oordeel dat de situaties die het voorwerp uitmaken van de beide prejudiciële vragen niet vergelijkbaar zijn. De algemene principes in verband met het eerste statuut, dat van het rijkspersoneel en van de gemeenschappen en de gewesten, worden vastgesteld door de Koning. Wat betreft het personeel van de O.C.M.W.'s heeft het Hof gezegd dat er geen discriminatie kan worden aangevoerd tussen twee dermate verschillende categorieën van rechtspersonen als de Staat en de provincies (arrest nr. 31/91). Die rechtspraak kan te dezen worden toegepast.

A.3.2. Mocht het Hof beslissen dat het statuut van de O.C.M.W.-ontvangers en dat van de federale, gewestelijke en gemeenschapsambtenaren vergelijkbaar is, zou het moeten oordelen dat het verschil in behandeling niet discriminerend is want het berust op een objectief criterium en het is redelijkerwijze verantwoord.

De Waalse Regering is immers van mening dat de O.C.M.W.-ontvangers onder de bevoegdheid vallen van een gedecentraliseerde publiekrechtelijke rechtspersoon waarvan het statuut is vastgesteld door een wetgevende macht terwijl de andere ambtenaren onder de bevoegdheid vallen van een dienst die door een uitvoerende macht wordt georganiseerd. Vervolgens moet het beginsel van objectieve onpartijdigheid soepel worden toegepast, rekening houdend met de specifieke kenmerken van het administratief orgaan. Te dezen wordt in de parlementaire voorbereiding van de wet van 24 mei 1991 tot wijziging van de Nieuwe Gemeentewet wat de tuchtregeling betreft uitgelegd dat, om redenen van complexiteit, de regels in verband met de ambtenaren niet kunnen worden toegepast op de O.C.M.W.-ontvangers maar dat wat betreft het optreden van de O.C.M.W.-secretaris wel een zeker parallellisme mogelijk is. De ontstentenis van optreden van laatstgenoemde wanneer het ging om het tuchtcontentieux in verband met de inkomsten werd verantwoord aan de hand van volkomen te begrijpen opportuniteitsredenen.

De beide prejudiciële vragen dienen bijgevolg, volgens de Waalse Regering, ontkennend te worden beantwoord.

Antwoord van de verzoeker

A.4.1. Wat betreft de door de rechtspraak en de rechtsleer aangenomen matiging in verband met het onpartijdigheidsbeginsel waarop zowel het O.C.M.W. van Herstal als de Waalse Regering de nadruk leggen, dient, zo betoogt de verzoeker voor de Raad van State, in herinnering te worden gebracht dat de context waarin die matiging is aangebracht enkele verschillen vertoont met de context waarin het Hof ertoe wordt gebracht uitspraak te doen te dezen. Terwijl de Raad van State ertoe wordt gebracht de geldigheid van een administratieve akte te onderzoeken, moet het Hof zich immers uitspreken over de vraag of de auteur van een wettelijke norm die bevoegd is om de structuren van de administratie vast te stellen sommige overheidsambtenaren de aan andere ambtenaren geboden waarborg van onpartijdigheid kan ontzeggen.

A.4.2. Wat betreft de vergelijkbaarheid van de personeelscategorieën wenst de verzoeker in herinnering te brengen dat die categorieën moeten worden vergeleken ten aanzien van een rechtsregel die als zijnde fundamenteel en essentieel wordt beschouwd in het licht van de bevoegdheidsverdelende regels, vermits die regel onder de algemene principes van het tuchtrecht wordt vermeld die worden vastgesteld in het koninklijk besluit dat toepasbaar is op alle federale, gewestelijke en gemeenschapsambtenaren. Het door de Waalse Regering aangewende argument volgens hetwelk één van de statuten door de Koning zou zijn georganiseerd en het andere

door de wetgevende macht, mist precisie en geeft geen goed inzicht in het probleem. Het tweede argument, volgens hetwelk de bevoegdheidsverdeling het onderscheid tussen het statuut van de O.C.M.W.-ontvangers en dat van de federale, gewestelijke en gemeenschapsambtenaren verankert, volstaat niet om het discriminerende karakter te weren van het feit dat voor eerstgenoemden het onpartijdigheidsbeginsel niet in acht wordt genomen. Bovendien is de door de Waalse Regering gemaakte lezing van de arresten van het Arbitragehof ter staving van zijn stelling, volgens de verzoeker, zeer betwistbaar.

Zowel het Waalse Gewest als het O.C.M.W. van Herstal trachten aan te tonen dat de verschillen in behandeling die in de beide prejudiciële vragen worden onderstreept, worden verantwoord door het feit dat de enige hiërarchische meerdere van de O.C.M.W.-ontvanger de raad voor maatschappelijk welzijn is. Hoewel de verzoeker niet betwist dat *in fine* laatstgenoemde de straf moet uitspreken, is hij daarentegen van mening dat niets verhindert dat de procedure die voorafgaat aan die beslissing het optreden van een onafhankelijke overheid zou kunnen vereisen, zoals de secretaris van het O.C.M.W. die een verslag opmaakt voor alle ambtenaren van het O.C.M.W. behalve voor de ontvanger en de secretaris. Op dezelfde wijze kan het feit dat de lokale administratie kleiner is dan een ministerieel departement niet de aangeklaagde verschillen in behandeling verantwoorden. De opportuniteitsredenen die, volgens de Waalse Regering, verantwoorden dat aan de O.C.M.W.-secretaris niet wordt gevraagd, zoals dat gebeurt voor de andere ambtenaren, een verslag op te maken voor de O.C.M.W.-ontvanger, worden nergens uitgelegd.

De wetgever had evenwel, zo vervolgt de verzoeker, tijdens de parlementaire voorbereiding wel degelijk onderstreept dat het belangrijk was dat er een even strakke tuchtprocedure werd ingevoerd als in strafzaken, aangezien tuchtsancties even zware gevolgen kunnen hebben als strafrechtelijke sancties.

- B -

B.1.1. Artikel 287 van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt :

« § 1. Op verslag van de gemeentesecretaris kan de gemeenteraad aan de door de gemeente bezoldigde personeelsleden, wier benoeming aan de gemeenteoverheid opgedragen is, de tuchtstraffen vermeld in artikel 283 opleggen.

Voor de secretaris, de adjunct-secretaris, de plaatselijke ontvanger, en de bijzondere rekenplichtige dient het opleggen van straffen niet op verslag van de gemeentesecretaris te gebeuren.

[...] »

B.1.2. Het voormelde artikel is toepasbaar gemaakt op de openbare centra voor maatschappelijk welzijn bij artikel 52 van de organieke wet op de O.C.M.W.'s, dat bepaalt :

« Titel XIV van de nieuwe gemeentewet, uitgezonderd de artikelen 287, § 2, en 289 tot 296, is van toepassing op de in het vorige artikel bedoelde personeelsleden, met dien verstande dat de in de nieuwe gemeentewet voorkomende woorden gemeente, gemeenteraad, college van burgemeester en schepenen, burgemeester en gemeentesecretaris, respectievelijk moeten worden gelezen als openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, raad voor maatschappelijk welzijn, vast bureau, voorzitter en secretaris. »

B.1.3. Artikel 24 van dezelfde wet bepaalt :

« De raad voor maatschappelijk welzijn regelt alles wat tot de bevoegdheid van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn behoort, tenzij de wet het anders bepaalt. »

B.2. Uit alle voormelde bepalingen volgt dat de raad voor maatschappelijk welzijn bevoegd is om vervolging in te stellen, het onderzoek te leiden en de O.C.M.W.-ontvanger een sanctie op te leggen in geval van tuchtrechtelijke tekortkoming. Het Hof wordt gevraagd naar de bestaanbaarheid van de voormelde bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, eventueel in samenhang gelezen met artikel 6.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en in het licht van het algemeen beginsel van onpartijdigheid, vanwege het verschil in behandeling dat daaruit zou voortvloeien ten aanzien van de O.C.M.W.-ontvanger aan wie een sanctie wordt opgelegd door de raad voor maatschappelijk welzijn - waarin het raadslid dat « onderzoeker » is zitting neemt - die tevens ermee is belast de tuchtrechtelijke vervolging in te stellen en die te leiden, terwijl, enerzijds, artikel 34 van het koninklijk besluit van 26 september 1994 « tot bepaling van de algemene principes van het administratief en geldelijk statuut van de rijksambtenaren die van toepassing zijn op het personeel van de diensten van de gemeenschaps- en gewestregeringen en van de colleges van de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie en van de Franse Gemeenschapscommissie, alsook op de publiekrechtelijke rechtspersonen die ervan afhangen », vervangen bij artikel 14, § 3, tweede lid, 6°, van het koninklijk besluit van 22 december 2000, bepaalt dat de overheid die de tuchtstraf uitspreekt niet dezelfde is als die welke haar voorstelt en terwijl, anderzijds, wat betreft de andere O.C.M.W.-ambtenaren, het de secretaris is, een overheid die onderscheiden is van die welke de tuchtbeslissing neemt, die het verslag opmaakt.

B.3. Het verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen dat voortvloeit uit de toepassing van verschillende procedureregels in verschillende omstandigheden houdt op zich geen discriminatie in. Van discriminatie zou slechts sprake kunnen zijn indien het verschil in behandeling dat voortvloeit uit de toepassing van die procedureregels een onevenredige beperking van de rechten van de daarbij betrokken personen met zich zou meebrengen.

B.4.1. De raad voor maatschappelijk welzijn is, ook wanneer hij een tuchtstraf oplegt, geen rechtcollege, maar een orgaan van actief bestuur dat met de handhaving van de tucht is belast. Artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is derhalve niet van

toepassing, en, vermits het niet gaat om rechtsbedeling, al evenmin de beginselen van behoorlijke rechtsbedeling.

B.4.2. Een bestuursorgaan moet de beginselen van behoorlijk bestuur in acht nemen, met inbegrip van het beginsel van onpartijdigheid, in zoverre de aard zelf en de bijzondere structuur van de administratie dit mogelijk maken.

Artikel 41 van de organieke wet op de O.C.M.W.'s bepaalt dat elk openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een secretaris en een ontvanger heeft. Zowel de secretaris als de ontvanger bekleden, vergeleken met de andere personeelsleden van het centrum, een specifieke positie die nader is bepaald in de organieke wet. De taken van de ontvanger hebben betrekking op het financieel beheer van het centrum en hij draagt ter zake bijzondere verantwoordelijkheden die gepaard gaan met bijzondere verplichtingen. Bovendien bepaalde artikel 46, § 1, eerste lid, *in fine*, van de organieke wet op de O.C.M.W.'s, op het ogenblik van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het bodemgeschil, dat de ontvanger onder het gezag staat van de voorzitter. Dat bijzondere statuut verantwoordt de omstandigheid dat de tuchtvordering niet wordt ingesteld door de secretaris, in tegenstelling tot de tuchtvordering ten aanzien van andere personeelsleden van het centrum.

B.5. Bij de beoordeling van de vraag of het onpartijdigheidsbeginsel in een tuchtprocedure tegen een ontvanger op voldoende wijze in acht is genomen, moet bovendien het geheel van de procedure in beschouwing worden genomen. Het Hof merkt in dit opzicht op dat, wat de zwaardere tuchtmaatregelen betreft, de organieke wet in eerste aanleg voorziet in de tussenkomst van twee organen die geen partij zijn bij de zaak. De beslissingen van de raad voor maatschappelijk welzijn zijn immers onderworpen aan het advies van het college van burgemeester en schepenen en aan de goedkeuring van de bestendige deputatie (artikel 53, § 1, van de organieke wet). Het betrokken personeelslid kan eveneens tegen de beslissing van de bestendige deputatie beroep instellen bij de Koning (lees : de bevoegde regering of, bij delegatie, de bevoegde minister) (artikel 53, § 3, van de organieke wet). Tot slot bepaalt artikel 52 van de organieke wet dat titel XIV van de Nieuwe Gemeentewet van toepassing is, met inbegrip derhalve van de artikelen 299 en volgende die beogen de rechten van verdediging te waarborgen.

Tegen de tuchtstraf van ambtshalve ontslag opgelegd aan een O.C.M.W.-ontvanger kunnen nog een beroep tot nietigverklaring en, in voorkomend geval, een beroep tot schorsing bij de Raad van State worden ingediend.

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het hoogste administratieve rechtscollege een volwaardige jurisdictionele toetsing doorvoert zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft en of de opgelegde straf niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Weliswaar kan de Raad van State zijn beslissing niet in de plaats stellen van die van de betrokken overheid, doch wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet miskennen; indien zij in de vernietiging berust, wordt de betrokkene geacht niet tuchtrechtelijk gestraft te zijn geweest.

De O.C.M.W.-ontvangers beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, bij een onafhankelijke en onpartijdige instantie, tegen de tuchtstraf van ambtshalve ontslag die hun kan worden opgelegd.

B.6. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat de rechten van de betrokken personen op onevenredige wijze worden beperkt.

B.7. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 287, § 1, van de Nieuwe Gemeentewet en de artikelen 24 en 52 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet in zoverre zij aan de raad voor maatschappelijk welzijn de tuchtrechtelijke bevoegdheid toevertrouwen ten aanzien van de ontvanger van het O.C.M.W.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 29 oktober 2003.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior